

Ko je izprevod prišel do kraja, kjer se je imelo zadostiti pravici, je bataljon obkrožil od treh strani jamo. Nadporočnik 26. pešpolka se je postavil s šestimi vojaki pet korakov pred obsojence, ki so ob robu jame tako stali, da so gledali proti vojakom.

Sodnik jim je še enkrat prečital smrtno obsodbo, potem so jim sneli turbane z glave in jim z njimi zavezali oči. Zaslišali sta se dve kratki poveljki ter le eden pok iz vseh šestih pušk — in zgrudili so se vsi trije.

Zadet je bil vsak dvakrat tako dobro v glavo in srce, da je zdravnik, ki je imel pri tem ostudnem poslu službo, kar-stoje konstatoval in poveljniku sporočil, da so vsi trije res mrtvi.

Vojaki so takoj odkoračili, ljudstvo pa je radovedno gledalo, kako so grobokopi polagali usmrčene zločince z vsem, kar so imeli na sebi, v jamo ter jih potem zagrebli. —

Sonet starčka.

Bila pomlač, da, bilo je za njo poletje,
ljubili smo, okusili vse radostno zavzetje
želeča gorke, mladostne ljubavi
in žgoče muke, koprneč v daljavi.

A zdaj minulo je. Utihlo v gajih petje,
domov hite v svoj stan molčeči kmetje,
in slana sklanja glave travi
in bolnim rožam, sadnjim na planjavi.

Ej, kak je mrzla tiha krajina,
tak bila ni ljubexen najina,
tak, starčka, bilo nama ni srcé . . .

Oblaki, dež in zimske té meglé
pod nebom nizko ves dan plavajo,
kot izgubljene misli tavajo —

Aleksandrov.

